

Forfatter: Laub, Hardenack Otto Conrad

Titel: BREV TIL: Mynster, Christian Ludvig Nicolai FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1868-08-27)

Citation: Laub, Hardenack Otto Conrad: "BREV TIL: Mynster, Christian Ludvig Nicolai FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1868-08-27)", i *Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (3. bind)*, Karl Sehønbergs Forlag., s. 85. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002252230-003-shoot-L0022522300030041.pdf> (tilgået 12. juli 2024)

Anvendt udgave: Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (3. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

*Fra Laub til C. L. N. Mynster.
Viborg, 27. August 1868.*

— — — Hvad Øhlenschläger angaaer, da maae jeg først fortælle Dem, at jeg har havt et lille Besøg af hans yngste Søn, og har glædet mig ved at mindes om Faderen ved Meget i Ansigt og Stemme. Jeg vilde vist, naar jeg havde Ro til at give mig mere af med Sligt og læse om igjen, give Dem Ret i Meget; jeg vilde vel tinde, at det var en egensindig Vedhængen ved noget Tilvant, naar jeg generes af, at det Dramatiske benytter det Lyriskes Former, og derved maaskee forstærker sin egen Virkning. Men saa vilde jeg dog tillige henstille, som et Spørgsmaal til Dem, om der dog ikke paa anden Maade efterhaanden (i Ø.s „senere“ Dramaer) kommer en Overvægt s. 86 frem af det Lyriske (det Subjective) over det Dramatiske (Objective), som faaer nogen Indflydelse paa Charakteerskildringen og Handlingen (at Digteren i en vis Henseende mere trækker den gamle Tid hen til sig. end gaaer tilbage i den, o. lign.)? Det er kun et almindeligt Indtryk jeg har, Exempler kan jeg ikke nævne. Det forekommer mig, som om flere af hans episke Arbejder, f. Ex. Helge, staae høiere end adskillige Tragedier. Men De maae ikke forstaae mig, som om jeg er „kommen ud over Øhlenschläger“. Det Sunde ved hans Digtning føler jeg netop stærkt, naar jeg kommer i Berøring med Noget af det i den nyere, især norske Poesie, som ikke kan komme høit nok op paa Fjeldene og i Skyerne, hvor den seer ganske andre Ting end vi i, hvad vi kalde Menneskeverdenen. Det harmer mig, naar jeg hører, at Øhlenschläger endnu ikke hører til de rette danske Digtere, at i Vaulundur er endnu ikke den rette Sagatone (dette Arbejde er knyttet til mine tidligste Barndomsindringer, som vaagne, hvergang jeg læser det om; det er altid nyt og friskt for mig). — — Thomas Lange er læst heri Huset med Glæde; men just derfor ikke af mig; thi jeg faaer ikke læst ret Meget af den Art, uden ved at læse det høit, ikke, naar man ikke vil bie paa mig. En Undtagelse er gjort med „Fiskerjenten“, som jeg traf og begyndte paa en af mine Reiser, og saa læste til Ende, da jeg kom hjem. Der er Meget i den, som tiltrækker, men tillige Meget af en anden Art, Originalt er det, men skal det ogsaa være. Det faaer man stadig et Indtryk af (det Umiddelbare, den stille virkende Digterkraft, som hos Øhlenschläger, ihvormeget Forfængeligt der vel ogsaa hos ham kan være kommet frem bagefter, — bliver mere og mere sjældent). Og saa er s. 87 Digteren endda standset der, hvor Opgaven egentlig begyndte; thi at beslutte at være Skuespillerinde og dog Christen er ikke det Sværeste. Ogsaa her kommer det Christelige og Brydningerne i det frem, men jeg veed ikke, om ret med Sandhed, det vil sige af sig selv, uden Tendents; dette kan neppe siges om den Maade, hvorpaa det Grundtvigske tages tilhjælp, som vel heller ikke er skildret eller antydnet rigtigt i den afdøde Præstekone. Det, der synes at gjøre Udslaget, er en Antydning af, at Gud selv er Skuespiller eller Digter, og uddeler Rollerne; men skulde en Pietist ikke kunne væрге sig herimod med det Svar, at her er netop det Modsatte af Skuespil? — — —